

[Kurt Brauer.]

der i hvert fald på visse områder bør gives bindende forskrifter for kommunerne for, hvorledes de som minimum skal anvende disse bloktilskud.

Jeg tror nemlig ikke, at det er nærdemokrati at gøre de grupper mindre, der skal prioritere indsatsen over for samfundets mindretalsgrupper af tabere. Det er der ikke noget nærdemokrati i i sig selv. Det ville være nærdemokrati at sikre mennesker — også sociale tabere — en afgørende indflydelse på deres egne levevilkår, og derfor mener jeg ikke, at det er i strid med demokratiske idealer at fastholde en vis central fastsættelse af bindende forskrifter for kommunerne. Klienterne er jo temmelig ligeglade med, hvor de får pengene fra, når de alligevel ikke bliver egentlig medbestemende om deres egne livsvilkår.

Der er nogle, der har sagt, at bloktilskudene ville stille kommunerne frit i valget af behandlingsmåde og også muliggøre en forebyggelse på den måde. Jeg må mene, at påstanden er tvivlsom. Jeg må mene, at det er tvivlsomt, at man ved på papiret at konstruere noget, der ser talmæssigt neutralt ud, i virkeligheden forholder sig neutral over for kommunernes skøn og over for klienterne, over for det, der faktisk kommer til at ske med klienterne i fremtiden. Jeg må stille mig tvivlende her. Jeg mener, at der tilbage i folketingets hænder må være et ansvar, en forpligtelse til at følge udviklingen meget snævert og meget tæt, således at vi herinde ikke bare kaster ansvaret for en styring af den sociale udvikling fra os ud til nogle kommuner, som vi ikke endnu har set bevist er i stand til virkelig at varetage f. eks. et forebyggende arbejde. Vi kan ikke herinde bare glemme, at ansvaret faktisk er vort, og kaste det fra os ud til kommunerne.

Må jeg bruge det sidste minut, jeg har, til at sige, at der har været nogle toner i denne debat og nogle toner i valgkampens debat om socialpolitik, der ligesom har gjort det acceptabelt at tale om besparelser på det sociale område. Der var engang i 1960'erne, hvor man ikke tolererede tale om besparelser; det var i den tid, hvor selv de konservative opgav at tale om en vis rimelig arbejdskraftreserve, når de skulle forsvare en arbejdsledelsesprocent. Dengang forstummede

al den slags tale, og det er sandt, at vi i de glade 1960'ere pumpede penge ud — jeg tror, vi pumpede en masse penge ud i et bureaukratisk kontrolsystem, det skal jeg ikke nægte.

Men hvis man tror, at det er moderne i den danske befolkning at være usolidarisk, hvis man tror, at egoismen og mangelen på solidaritet er noget, som det er værd at gå til valg på, hvis man regner med, at det danske folk vil stille sig sammen med de partier, som så småt begynder at antyde, at sociale besparelser er rimelige, så tror man fejl. Som en tidligere taler har sagt: det kan vi jo snakke om ved næste valgkamp.

Inge Krogh (KrF):

Bistandsloven skulle gøre det nemmere for befolkningen at søge social bistand. Den største fordel ved bistandsloven er, så vidt jeg kan se, at der sker en decentralisering. Afgørelsen træffes altså så nær den enkelte borger som muligt. Man undgår altså, at bestemmelserne tages langt fra klienterne ved skriveborde.

Noget af det, jeg beklager mest ved bistandslovsforslaget, er, at særforsofgsgrenene ikke er kommet med. Specielt er jeg meget ked af, at åndssvageforsorgen ikke kommer ind under amtskommunal regie; jeg kan ikke se, at der står noget om det. Det giver en meget stor usikkerhed. Det giver usikkerhed hos klienterne, det giver usikkerhed hos de pårørende, og det giver usikkerhed hos personalet. Man aner ikke, hvordan den fremtidige struktur skal være.

Det er en svaghed, at særforsofgrenen ikke kommer med. Når nu det sociale apparat skal omstruktureres, så kommer der mange besværligheder, det kan man se, og der opstår måske kaos, men man kommer vel igennem det. Men når man så har fået organiseret det sociale arbejde, så står særforsofgrenen og skal pludselig indlemmes i noget, som er lagt til rette. Jeg tror absolut, at netop de, der er under særforsofgrenen, og som i forvejen er nogle af de svageste, vi har, vil blive sorteret her.

Der er meget, der skal lægges ud til kommunerne, til de sociale udvalg. Den enkelte medarbejder vil få en masse forskellige ting at beskæftige sig med, skal tale med gravide kvinder, med børn, måske psykotiske børn,